

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.359 van 8 november 2016
in de zaak A. 215.935/X-16.236.**

In zake : Christophe LENAERTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hans-Kristof Carême
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 Justus Lipsiusstraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Claes
 kantoor houdend te 2550 Kontich
 Mechelsesteenweg 160
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 mei 2015, strekt tot de
nietigverklaring van:

1. “de beslissing van de rekenplichtige van het herstelfonds van 25 februari 2015 houdende het opleggen van een administratieve geldboete van 5.000,00 EUR wegens de bij proces-verbaal van 15 december 2014 vastgestelde doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 21 oktober 2011 met betrekking tot een pand gelegen te 2390 Malle, Heihuizen 6, kadastraal gekend 2de afdeling sectie C nr. 266C, [...]”.

2. “de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur van 27 maart 2015 houdende de niet-inwilliging van het verzoek tot kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete van 5.000,00 EUR die op 25 februari 2015 door de rekenplichtige van het herstelfonds aan verzoeker werd opgelegd wegens de bij proces-verbaal van 15 december 2014 vastgestelde doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 21 oktober 2011 met betrekking tot een pand gelegen te 2390 Malle, Heihuizen 6, kadastraal gekend 2de afdeling sectie C nr. 266C, [...]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 oktober 2016.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Jens Debièvre, die *loco* advocaat Johan Claes verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 21 oktober 2011 wordt door de lokale politie Voorkempen in aanwezigheid van de gemeentelijke stedenbouwkundig ambtenaar een bevel tot onmiddellijke staking opgelegd van werken die in bosgebied zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning worden uitgevoerd. Dit stakingsbevel

heeft betrekking op een perceel gelegen te Malle, Heihuizen 6, kadastraal bekend sectie C, nr. 266/C (hierna: het bouwperceel).

3.2. In een dienstnota van 24 oktober 2011 omschrijft de stedenbouwkundig ambtenaar van de gemeente Malle de vastgestelde stedenbouwkundige inbreuken. Het betreft het verbouwen en uitbreiden van een bestaande hoevewoning binnen het volume van een voormalige stal, alsook het uitbreiden buiten het bestaande volume en het aanleggen van een verharding (terras) achteraan het gebouw.

3.3. Verzoeker wordt als zaakvoerder van de bvba La Trebia op 26 oktober 2011 door de lokale politie gehoord. G.V.K., zaakvoerder van de bvba “Go 4 Perfection” en aannemer die de vastgestelde werken uitvoert, wordt op 21 oktober 2011 door de lokale politie gehoord.

3.4. Op 3 november 2011 bekrachtigt de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur het mondeling gegeven stakingsbevel. Als overtredders worden de bvba La Trebia, verzoeker, de bvba Go 4 Perfection en G.V.K. aangeduid.

3.5. Op 4 oktober 2012 verleent de deputatie van de provincieraad van de provincie Antwerpen, in graad van administratief beroep, een stedenbouwkundige vergunning aan de bvba La Trebia voor het verbouwen en uitbreiden van een bestaande zonevreemde woning op het bouwperceel. Voor het aanleggen van een terras wordt geen vergunning verleend.

3.6. In een proces-verbaal van 15 december 2014 stelt de stedenbouwkundig inspecteur vast dat er op het bouwperceel (opnieuw) stedenbouwkundige inbreuken zijn gepleegd. Meer bepaald worden er afwijkingen vastgesteld ten aanzien van de voormelde stedenbouwkundige vergunning. In het bijzonder wordt in het proces-verbaal het volgende vastgesteld:

“De ruimte aan de rechterzijde van het gebouw die volgens het bouwplan als schuur/berging wordt ingericht, vormt één geheel met de aanpalende leefruimte. De vloertegels lopen in beide ruimten door. Tegen de rechter zijmuur wordt een schouwmantel en haard gebouwd. Daarnaast zijn er ook verwarmingselementen (cv) aanwezig in deze plaats.

Daar waar de bovenverdieping volgens het bouwplan als zolder en opslagruimte wordt ingericht, treffen wij in werkelijkheid een volledig afgewerkte bovenverdieping aan die volwaardig deel uitmaakt van de woning. Er is een badkamer aanwezig en de kamers hebben verwarmingselementen en lichtpunten in nissen.

Bij de berekening van het woonvolume op het ingediende bouwplan wordt de schuur/berging en de bovenverdieping niet meegerekend.

Aan de achterzijde van de woning is het terras dat uit de vergunning werd gesloten, niettemin aangelegd. De toplaag bestaat uit houten planken. Aanpalend aan het terras is de ondergrond verhard met beton en steenslag.

Over een groot deel [van] de breedte van de achterste perceelsgrens is eveneens een betonverharding aanwezig. Nog tegen de achterste perceelsgrens staat een houten constructie (15 x 6,5m) met een golfplaten dak die mogelijk voorheen dienst deed als stalling en heden gebruikt wordt voor de opslag van (bouw-) materiaal en materieel. Deze constructie wordt niet op het inplantingsplan bij de bouwvergunning ingetekend.

Het bekrachtigde stakingsbevel van 21/10/2011 werd vooralsnog niet opgeheven. Derhalve dient de stedenbouwkundige vergunning die de wederrechtelijke toestand, voorwerp van het stakingsbevel, regulariseert stipt nageleefd te worden. In het tegengestelde geval is er sprake van een doorbreking van het stakingsbevel. Gelet op het voorgaande moet besloten worden dat de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 04/12/2012 niet wordt nageleefd en de gegevens waarop de vergunningverlenende overheid zich diende te baseren niet overeenstemmen met de realiteit. Aangezien de woning quasi afgewerkt is, onthouden wij ons van het opleggen van een nieuw stakingsbevel.”

3.7. Wegens het voortzetten van de werken in strijd met het bekrachtigd stakingsbevel legt de rekenplichtige van het herstellfonds, in twee onderscheiden besluiten van 25 februari 2015, aan verzoeker en aan de bvba La Trebia een administratieve geldboete van 5.000 euro op. De beslissing van de rekenplichtige van het herstellfonds ten aanzien van verzoeker vormt de eerste bestreden beslissing.

3.8. Zowel verzoeker als de bvba La Trebia dienen een verzoek in bij de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur tot kwijtschelding en, in ondergeschikte orde, tot vermindering van de administratieve geldboete.

Ten aanzien van beide beroepen beslist de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur, in twee onderscheiden besluiten van 27 maart 2015, om de opgelegde geldboete te behouden. De beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur ten aanzien van de verzoekende partij vormt de tweede bestreden beslissing.

3.9. Op 19 mei 2015 worden de verschuldigde administratieve geldboeten betaald. Er werden dan ook geen dwangbevelen betekend.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4.1. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Tegen die beslissing werd namelijk een georganiseerd beroep ingesteld.

4.2. In haar memorie van wederantwoord betwist verzoeker dat een verzoek om kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete te beschouwen is als een georganiseerd administratief beroep. Artikel 6.1.49 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) voorziet enkel in de mogelijkheid om een verzoek tot kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete in te dienen.

Beoordeling

5.1. Verzoeker heeft tegen de eerste bestreden beslissing bij de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur een verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de door de rekenplichtige van het herstellfonds opgelegde administratieve geldboete op grond van artikel 6.1.49, §§ 3 tot 6, VCRO ingediend. Anders dan verzoeker dit ziet, betreft dit verzoek een georganiseerd administratief beroep.

5.2. Ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep is de tweede bestreden beslissing in de plaats van de eerste bestreden beslissing gekomen. Enkel tegen de eerstgenoemde beslissing kan op ontvankelijke wijze een annulatieberoep worden ingesteld.

5.3. De exceptie is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het tegen de eerste bestreden beslissing is gericht. Hierna wordt onder “de bestreden beslissing” enkel de tweede bestreden beslissing begrepen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 6.1.49 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet), en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

6.1.1. In een *eerste middelonderdeel* betoogt verzoeker dat hij in zijn administratief beroepschrift heeft opgeworpen dat uit artikel 6.1.49 VCRO volgt dat de administratieve geldboete enkel kan worden opgelegd aan de persoon die handelingen, werken, of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd stakingsbevel. Hij is van oordeel dat hij als natuurlijk persoon vreemd is aan de administratieve geldboete.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de toepassing van artikel 5 van het Strafwetboek. Die verwijzing is volgens verzoeker irrelevant. Een verzoek tot kwijtschelding of vermindering van een administratieve geldboete valt niet onder de toepassing van die bepaling. De motivering waarin

wordt gesteund op artikel 5 van het Strafwetboek kan in het licht van de formelemotiveringswet niet worden aanvaard.

Daarnaast acht verzoeker artikel 6.1.49 VCRO geschonden omdat de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een bekrachtigd stakingsbevel hoogstens diegene kan zijn aan wie krachtens artikel 6.1.47 VCRO het proces-verbaal van de vaststelling wordt ter kennis gebracht, zijnde de opdrachtgever, de architect en de persoon of aannemer die de werken of handelingen uitvoert. Het feit dat het proces-verbaal destijds aan hem werd ter kennis gebracht doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet kan aanzien worden als de opdrachtgever, de architect of de aannemer die de werken heeft uitgevoerd. *In casu* moeten de werken, handelingen of wijzigingen worden toegerekend aan de bvba La Trebia. Gelet op de orgaantheorie is er geen reden om de inbreuk ook aan hem toe te rekenen.

6.1.2. In een *tweede middelonderdeel* betoogt verzoeker dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door het verzoek tot kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete zonder meer ongegrond te verklaren, terwijl er al een administratieve geldboete werd opgelegd aan de bvba La Trebia, aan de architect-rechtspersoon, aan de medebestuurder van de architect-rechtspersoon, aan de aannemer en aan de bestuurder van de aannemer. Zij wijst ook op de beperkte proporties van de inbreuk en meent dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de inbreuk enkel betrekking heeft op de binnenindeling van het gebouw, en dat het terras intussen werd verwijderd. Er zijn geen ruimtelijke implicaties. In dat opzicht is de bestreden beslissing onevenredig en in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Verder argumenteert verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De overweging in die beslissing dat hij is ingegaan tegen de stedenbouwkundige vergunning en tegen het stakingsbevel en dat hij daarom niet voor kwijtschelding in aanmerking komt, kan niet worden gevolgd. Dit is een miskennis van artikel 6.1.49 VCRO die uitdrukkelijk de mogelijkheid van kwijtschelding voorziet.

De ligging in ruimtelijk kwetsbaar gebied wordt als een verzwarende omstandigheid aangemerkt. De verwerende partij neemt evenwel ten onrechte niet in aanmerking dat het terras inmiddels werd verwijderd, dat een regularisatieaanvraag werd aangekondigd, evenals een vrijwillig herstel indien geen regularisatievergunning wordt verleend.

6.2. In zijn memorie van wederantwoord merkt verzoeker met betrekking tot het *tweede middelonderdeel* nog op dat de verwerende partij niet ingaat op zijn wettigheidskritiek die verband houdt met het ingeroepen redelijkheidsbeginsel en meer bepaald met zijn standpunt dat de inbreuk al bij al beperkte proporties heeft aangenomen.

6.3. In zijn laatste memorie doet verzoeker nog gelden dat hij zijn grief aangaande de cumulatie van administratieve geldboetes tijdens het administratief beroep heeft aangevoerd.

Beoordeling

7.1.1. Aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een bekrachtigd stakingsbevel wordt bij toepassing van artikel 6.1.49, § 1, eerste lid, VCRO een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd.

7.1.2. Het desbewust of het wetens en willens voortzetten van handelingen in strijd met een bekrachtigd bevel tot staking volstaat om een administratieve geldboete met toepassing van artikel 6.1.49 VCRO op te leggen. Anders dan verzoeker dit blijkbaar ziet, belet het feit dat hij een orgaan is van de eigenaar van het betrokken goed, de bvba La Trebia, niet dat ook aan hem een geldboete wegens het doorbreken van het stakingsbevel kan worden opgelegd.

7.1.3. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker “zeker na het stakingsbevel van 21/10/2011, [wist] dat het pand niet verder verbouwd kon worden zonder stedenbouwkundige vergunning.” Deze vaststelling wordt

door verzoeker niet betwist. Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing dat “verzoeker als enige zaakvoerder weldegelijk handelingen heeft gesteld die de doorbreking uitmaken. De heer Lenaerts had als enige zaakvoerder de mogelijkheid om de werken te verhinderen, doch het is hij geweest die als zaakvoerder de opdracht heeft gegeven om de werken te laten uitvoeren”.

7.1.4. Als enige zaakvoerder van de bvba La Trebia kon verzoeker geldig worden aangemerkt als persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking.

7.1.5. Het *eerste middelonderdeel* is ongegrond.

7.2.1. Artikel 6.1.49, § 3, VCRO bepaalt dat “de ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse Regering beslissen over de gemotiveerde verzoeken om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de geldboeten, vermeld in § 1 [...]”. Er wordt niet bepaald op grond van welke beoordelingscriteria een beslissing over deze verzoeken dient te worden genomen. Het beslissend bestuursorgaan beschikt ter zake over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

7.2.2. Artikel 6.1.49, § 1, VCRO laat, zoals gezien, toe dat een administratieve geldboete van 5.000 euro wordt opgelegd aan ieder persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking. Van een “kennelijk onredelijk[e]” situatie om de enkele reden dat ook andere personen met een administratieve geldboete worden beboet, kan dan ook geen sprake zijn.

7.2.3. Na te hebben vastgesteld dat meerdere handelingen een inbreuk op het stakingsbevel uitmaken, wordt in de bestreden beslissing het feit dat verzoeker zich niet naar de bepalingen van het stakingsbevel heeft gedragen, als motief tot niet-inwilliging van zijn verzoek tot kwijtschelding aangenomen.

Dat verzoeker op meerdere punten de vergunning naast zich heeft neergelegd, dat hij de (enige) zaakvoerder is van een vennootschap die zich beroepsmatig bezighoudt met onroerend goed, en dat het bouwperceel gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied, wordt in de bestreden beslissing aangehaald als motieven om niet in te gaan op het verzoek tot vermindering van de opgelegde administratieve geldboete.

7.2.4. In het verzoek tot kwijtschelding/vermindering heeft verzoeker aangevoerd dat “onmiddellijk” het nodige zou worden gedaan voor de verwijdering van het terras, dat een regularisatievergunning zou worden aangevraagd voor de aanwezigheid van een badkamer op de bovenverdieping, en dat hij deze vrijwillig zou uitbreken bij gebrek aan een regularisatievergunning.

Verzoeker overtuigt niet dat de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden door niettegenstaande het voormelde hem toch een administratieve geldboete van 5.000 euro op te leggen. Verzoeker kan in dit verband ook niet overtuigen dat de kwestieuze inbreuken, uitgevoerd in bosgebied, en zelfs indien het terras werd verwijderd, geen ruimtelijke implicaties zouden inhouden.

7.2.5. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd en schendt zij de aangevoerde rechtsregels niet.

7.2.6. Het *tweede middelonderdeel* is eveneens ongegrond.

7.3. Het middel wordt in zijn geheel verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. Verzoeker roept in een tweede middel de schending in van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

(hierna: EVRM), met inbegrip van het vermoeden van onschuld, alsook van het materiële motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt vast dat de inrichting van de zolderverdieping en de schuur worden aangegrepen om te stellen dat een functiewijziging zou zijn doorgevoerd in strijd met het eerdere stakingsbevel. Ook wordt beweerd dat achteraan het perceel een betonverharding zou zijn aangelegd. Mede op grond van die motieven wordt de kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete geweigerd. Verzoeker betoogt evenwel dat er geen sprake is van een functiewijziging van de zolderverdieping en de schuur, bij gebrek aan bewoning en aan voltooiing van de werken. Een functiewijziging veronderstelt volgens hem een ingebruikname.

In het bijzonder wat de functiewijziging van de schuur betreft, stelt hij vast dat het gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie reeds in het proces-verbaal van 21 oktober 2011 werd vastgesteld. Van een doorbreking van het stakingsbevel kan dan ook geen sprake zijn. Ook betwist verzoeker de vaststelling dat na het bekrachtigd stakingsbevel achteraan het gebouw een verharding werd aangelegd. Een en ander valt volgens haar niet af te leiden uit de gebruikte foto's, omdat de foto's van 2011 de toestand achteraan het perceel niet weergeven.

Verzoeker is van oordeel dat de beslissing om hem een administratieve geldboete op te leggen berust op een onzorgvuldige feitenvinding en kwalificatie door de verwerende partij.

8.2. In zijn memorie van wederantwoord doet verzoeker nog gelden dat hij niet zozeer de feitelijke vaststellingen van de verbalisanten tegenspreekt, maar wel de juridische kwalificaties en gevolgtrekkingen die geen bijzondere bewijswaarde hebben. De vergelijking van fotomateriaal heeft geleid tot bepaalde kwalificaties. Deze zijn niet te beschouwen als objectieve vaststellingen waaraan een bepaalde bewijswaarde kleeft, maar betreffen louter persoonlijke opinies. Hij

stelt ook vast dat het middel door de verwerende partij niet wordt tegengesproken in zoverre daarin wordt gesteld dat een functiewijziging de ingebruikname veronderstelt.

Beoordeling

9.1. Het middel heeft betrekking op de behandeling in de bestreden beslissing van de grief van verzoeker dat er geen sprake kan zijn van een doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel.

9.2. In de bestreden beslissing (pagina 7) verduidelijkt de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur dat, gelet op de inmiddels tussengekomen stedenbouwkundige vergunning en niettegenstaande het stakingsbevel, verzoeker “de werken zoals opgenomen in de vergunning mocht uitvoeren” maar dat “[e]lk werk echter dat in strijd met deze vergunning en het stakingsbevel werd uitgevoerd, [...] een doorbreking van het stakingsbevel [is]”.

Op grond van de in de processen-verbaal van 21 oktober 2011 en 15 december 2014 opgetekende vaststellingen gaat de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur na of er, in het licht van de inhoud van het gemotiveerd verzoek tot kwijtschelding/vermindering, sprake is van een doorbreking van het stakingsbevel.

9.3. Uit het door de deputatie vergunde plan blijkt dat op het gelijkvloers een leefruimte werd vergund, die grenst aan een “schuur/berging”. Het verdiepingsplan geeft aan dat de verdieping “ongewijzigd” blijft, dat het dak wordt geïsoleerd en vernieuwd en voorzien wordt van nieuwe dakvlakvensters. Het verdiepingsplan voorziet verder in een opdeling van de verdieping in twee ruimtes: een zolder en een opslagruimte.

9.4. In verband met verzoekers kritiek dat er geen sprake is van een functiewijziging van de schuur, noch van de zolderverdieping, zijn de volgende overwegingen in de bestreden beslissing van belang:

“De bewering van verzoeker met betrekking tot de zolderverdieping kan ook niet worden onderschreven. Uit de beschrijving en de foto’s van deze verdieping blijkt duidelijk dat deze als woonvolume is ingericht. Het is niet aannemelijk dat een zolder die niet als woonvertrek wordt gebruikt voorzien wordt van parket. Ook de afwerking van het plafond en de muren geven aan dat deze verdieping niet als opslagruimte zal worden gebruikt. De aanwezigheid van een badkamer onderschrijft deze stelling des te meer. Verzoeker weet trouwens zeer goed dat hij hier buiten de bekomen vergunning en in strijd met het stakingsbevel heeft gehandeld. Hij kondigt in zijn verzoekschrift zelf aan het nodige te zullen doen voor een regularisatievergunning. Dit bevestigt dat hij gehandeld heeft buiten de context van de vergunning en dus ook in strijd met het stakingsbevel.

[...]

Tot slot dient er ook vastgesteld te worden dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ontkent de schuur te hebben geïncorporeerd in de leefruimte zoals beschreven in het proces-verbaal van 15/12/2014. Tijdens de hoorzitting wordt dit feit wel betwist. Verzoeker beweert dat ondanks de vaststellingen [van] de verbalisant (De ruimte aan de rechterzijde van het gebouw die volgens het bouwplan als schuur/berging wordt ingericht, vormt één geheel met de aanpalende leefruimte. De vloertegels lopen in beide ruimten door. Tegen de rechter zijmuur wordt een schouwmantel en haard gebouwd. Daarnaast zijn er ook verwarmingselementen (cv) aanwezig in deze plaats.) het hier nog steeds gaat om een schuur. Gelet op bovenvermelde feiten, kan deze bewering van verzoeker niet worden gevolgd. Door de werken heeft verzoeker deze ruimte duidelijk omgevormd van schuur (agrarische functie) naar een leefruimte (woonfunctie). Op de goedgekeurde bouwplannen staat deze schuur niet ingekleurd als woonvolume. De functiewijziging is dan ook volledig voltrokken. De bewering dat het niet onlogisch is om verwarmingselementen te plaatsen in een schuur kan niet ernstig worden genomen en wordt ook tegengesproken door het geheel van vastgestelde feiten. Verzoeker stelde trouwens zelf tijdens de hoorzitting dat hij een regularisatievergunning door zijn architect aan het laten voorbereiden is. Er kan hier nog verwezen worden naar artikel 4.4.23 VCRO dat een zonevreemde functiewijziging uitsluit indien het gebouw gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied wat in casu het geval is.”

9.5. Het betoog van verzoeker dat er geen sprake kan zijn van een functiewijziging omdat dit een ingebruikname veronderstelt, wordt niet bijgetreden. De gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur is voorts op zorgvuldige wijze nagegaan of er werken, handelingen of wijzigingen werden uitgevoerd in strijd met de inmiddels verleende stedenbouwkundige vergunning, en in strijd met het bekrachtigd stakingsbevel. De processen-verbaal en het daarbij horende fotoverslag ondersteunen op afdoende wijze het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur dat de verdieping als woonvolume

werd ingericht en niet als opslagruimte zal worden gebruikt, en dat de schuur werd omgevormd tot leefruimte.

9.6. Het betoog van verzoeker dat het gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van de schuur reeds werd vastgesteld in het proces-verbaal van 21 oktober 2011 doet niets af aan de vaststelling dat uit een vergelijking van het fotomateriaal uit 2011 en 2014 kan worden afgeleid dat verdere inrichtingswerken als leefruimte werden uitgevoerd, waaronder het plaatsen van verwarmingselementen en vloertegels waarvan sprake in de bestreden beslissing, en dat er dus sprake is van een doorbreking van het stakingsbevel.

9.7. Wat de door verzoeker betwiste vaststelling betreft dat na het bekrachtigd stakingsbevel achter het hoofdgebouw een verharding werd aangelegd, bevat de bestreden beslissing de volgende afdoende motivering:

“Verzoeker beweert ook dat de verharding waarnaar wordt verwezen in het proces-verbaal van 15/12/2014 reeds aanwezig was op het ogenblik van het stakingsbevel. Deze bewering wordt echter tegengesproken door de foto’s gehecht aan de verschillende processen-verbaal. In het proces-verbaal van 15/12/2014 wordt er uitdrukkelijk verwezen naar de verharding in beton en steenslag die aansluit bij het houten terras. Wanneer men de foto’s van 11/12/2014 vergelijkt met deze gehecht aan het proces-verbaal d.d. 21/10/2011 is duidelijk te zien dat op deze plaats geen verharding in beton en steenslag aanwezig is. Op de foto’s uit 2011 is duidelijk grond en geen verharding te zien. De verharding is dan ook aangebracht na het opleggen van het stakingsbevel.

Deze aangebrachte verharding is weldegelijk een doorbreking van het stakingsbevel daar dit spreekt van ‘het aanleggen van een verharding (terras) achter het hoofdgebouw[’].”

9.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of kwalificatie van de vastgestelde feiten. Hij toont de schending van de ingeroepen rechtsregels niet aan.

9.9. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht november 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust